

בעוהש"ת

קונטרס

דו האסט אויף אַ עצה

ווי עס ווערט ערקלערט: אז ווען מען גלייבט אַמאָל דיג
אינעם צדיק, באַקומט מען קלאַרע און ריכטיגע עצות
אויף יעדן פּרט אין לעבן, וואויל איז דעם וואס האט
'אַמונת חַכמים' אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט.

פּאָרנעלערנט דורך

פּבּוּד קדוּשֵׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא״שׁ וו״ע

גַּיֵר שְׁשִׁי שְׁמִינִי תשע״ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי׳ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמעןפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - טא יארק יצ״ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219

718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950

845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952

347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7

052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205

718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950

845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950

845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15

054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דו האסט אויף אַ עצה

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא):
דורךדעם וואס א מענטש האט 'אַמונת חכמים', קען ער
וויסן ווי אזוי צו גיין אויפן מיטל-וועג, אז ער זאל נישט
ציהען נישט אויף רעכטס און נישט אויף לינקס, נאר גיין
אויפן גלייכן וועג, און אזוי משפט'ן יעדע זאך.

אבער געווענליך גייט א מענטש עקסטרעם, אדער
אינגאנצן רעכטס אדער אינגאנצן לינקס, צו גיין אינמיטן
איז די שווערסטע זאך, אבער אז מען האט די ריכטיגע

אמונה אין צדיקים, ווייזן זיי ווי אזוי צו גיין אינמיטן; ווייל נאר זיי ווייסן וואס איז באַמַת רַעכטס און וואס איז באַמַת לינקס, אַמאַל דאַכט זיך פאַר אַ מַענטש אַז דער צדיק הייסט אים גיין אויף לינקס און באַמַת איז עס גאר רַעכטס, און אַמאַל דאַכט זיך פאַר אַ מַענטש אַז ער גייט אויף רַעכטס און ביז דער־ווייל גייט ער גאר אויף לינקס.

וואס הייסט רַעכטס [ימין], און וואס הייסט לינקס [שמאל]?! "רַעכטס" איז 'רוחניות', וואס דאס איז 'חסד'; און "לינקס" איז 'גשמיות', וואס דאס איז 'דין' (עיין זוהר פֿרשת מִטוֹת, דף רנט ע"ב).

דאס הייסט, ווען אַ מַענטש וויל נאר דעם בורא פֿל עולמים, ער רעדט נאר צום אייבערשטן און פונעם אייבערשטן, האט ער נאר 'חסד', אַלעס גייט אים גוט, און מען קען פון אים גארנישט צונעמען, ווייל ער דארף גארנישט נאר דעם אייבערשטן, און וואס דער באַשעפֿער וועט אים געבן דאס וועט ער האבן, דערפֿאר ביי 'רוחניות' איז אַלעס 'חסד'. אָבער לינקס איז, ווען מען וויל זאכן דא אויף דער וועלט, און זיין גרויס אויף דער

וועלט וכּו', און פּאַרשטייט זיך אַז עס גייט נישט אַזוי ווי מען וויל און אַלעס גייט אים פּונקט פּאַרקערט, מְמילאַ ווערט ער אינגאַנצן צופּראַכן (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק ב, סימן פב), אָבער אַז אַ מענטש דרייט איבער, און אפילו דא אין אַלע גשמיות'דיגע זאַכן אויף דער וועלט - וואס דאס איז 'לינקס', מאכט ער אויף פאר 'רעכטס', דאס הייסט, ער ווייסט אַז אין יעדע זאַף איז דא דער באשעפער, און ער וויל נאר וואס דער באשעפער וויל, דעמאלטס גייט אים אַלעס 'פּסדר', אָבער אַז ער דרייט איבער און אפילו פון רעכטס מאכט ער לינקס דעמאלטס איז זייער ביטער.

עס שטייט אין זֶהר הַקְדוּשׁ (קרח קע"ו ע"א), אַז דאס איז געווען די פּגם פון קרח, אַז ער האט פּאַרטוישט לינקס מיט רעכטס, און אפילו רעכטס האט ער אויף געמאַכט פאר לינקס; און דאס איז געקומען פון 'פּגם אַמונת חכמים' - ער האט נישט געגלייבט אין משה רבינו, ער האט געהאַלטן אַז משה רבינו האט אַליין אויסגעקליבן דאס נשיאות פאר זיך, און די פּהונה פאר זיין ברודער אהרן, ביז משה רבינו האט געזאגט: מאַרְגָן וועלן מיר זיך

דו האסט אויף אַ עצה

איבערצייגן, צו 'איד' האב אויסגעקליבן אהרן, אדער דער 'באשעפער' האט אים אויסגעקליבן; אבער וויבאלד קרח האט נישט געגלייבט אין משה רבינו, איז ער נעבעך אזוי פארקרומט געווארן ביז די ערד האט זיך געעפּענט און ער מיט זיין גאנצע משפּחה זענען איינגעזונקען געווארן. דעמאלטס האט מען זיך איבערצייגט אז משה רבינו האט גארנישט געטוהן פון זיך אליין.

ווייל דער צדיק זאגט נאר וואס דער אייבערשטער וויל, ער פאר זיך אליין שפּירט אז ער איז גארנישט, אזוי ווי מען זעהט אז ווען דער באשעפער האט געזאגט פאר משה רבינו: אז ער איז דער גוטער שליח צו גיין אויסלייזן די אידן, האט משה רבינו גע'טענה'עט מיטן באשעפער און אים געבעטן (שמות ד, יג): שְׁלַח נָא בְיָד תְּשֻׁלָּח; רבונו של עולם! שיק אן אנדערן נישט מיר; און ער האט נישט געוואלט גיין¹.

---

¹ שטעל דיך פאר אז מען זאל היינט בעטן איינעם, ער זאל ווערן א 'מנהיג', וואלט ער זיך גלייך געלאזט קויפן אלע רבי'שע בגדים, א טילעפ וכדו' און זיך צוגעכאפט דערצו, בשעת עס איז א מורא'דיגער אחריות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר

דו האסט אויף אַ עצה

ז

און פֿאַרנוואס האט דער אייבערשטער טאקע אויסגעקליבן משה רבנו? ! ווייל ער האט געהאט די טבע פון 'גוטסקייט און רחמנות'! אזוי ווי חז"ל זאגן (שמות רבה ב, ב): ווען משה רבינו איז געווען א פֿאסטוף און געפֿאשעט די שאף פון יתרו אין מדבר, איז אים אמאל אנטלאפן א ציגעלע, און ער איז אים נאכגעלאפן, ביז ער האט אים ענדליך דערגרייכט, און ער האט אים געגעבען צו טרינקן, און אים אויפגעהויבן און געטראגן אויפן

חלק ב, סימן מז): ווען א ערליכער איד זאגט תורה האט ער נאך א גרעסערע שרעק און מורא, וויפיל די שרעק וואס א מענטש האט אין די הייליגע טעג ראש השנה און יום כיפור, וואס דעמאלס באפאלט געדן א שרעק: ווער ווייסט וואס מען גייט מיר משפט'ן צום לעבן אדער צום טויט רחמנא לצלן. ווייל בשעת מען גייט זאגן תורה דארף מען וויסן, אז עס ווערט יעצט נגזר א דין, און ווי אזוי דו וועסט דאס משפט'ן אזוי וועט דאס זיין. דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לכרחה האט דאס אמאל מסביר געווען, אז אויב א איד דארף 'התחזקות' און מען האט אים געזאגט 'מוסר - התעוררות', האט מען אים אפגעהאקט די קאפ, פֿארקערט אויף, אמאל דארף מען איינעם זאגן: דאס און דאס טאר מען נישט טוהן, און אויב איך זאג אים: גיין! עס איז גארנישט, דערשרעק דיך נישט! האסטו אים ווייטער אפגעהאקט דעם קאפ; חז"ל זאגן בפירוש (יומא פ"ה ע"ב): אז א מענטש זאגט: איך וועל זינדיגן און איך וועל תשובה טוהן, איז מען נישט מקבל זיין תשובה. [נאר מיר זינדיגן נישט חס ושלום ווייל מיר ווילן זינדיגן, נאר ווייל דער יצר הרע פֿארלייגט זיך אויף אונז מוראדיג שטארק, קמילא וואס זאל מען טוהן? אינז האמיר א גרויסער יצר הרע].

דו האסט אויף אַ עצה

ריקן, ער האט געזאגט: ביזט דאך אונדאי מיד און אויסגעמוטשעט פון לויפן אזוי סאך! האט דער אייבערשטער געזאגט: איך זעה ביזט אַ גוטער פאסטור מיט אזויפיל רחמנות, דערפאר מעגסטו זיין דער 'מנהיג ישראל', דער געטרייער פאסטור פאר מיינע טייערע שאף - די אידישע קינדער.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): אַ מנהיג קען נאר זיין איינער וואס האט רחמנות אויף אַ צווייטן איד. און וויבאלד משה רבינו איז געווען איין שטיק גוטס, אזוי ווי חז"ל זאגן אויף (סוטה יב ע"א): איינס פון די נעמען פון משה רבינו איז געווען 'טובה', ווייל גלייך ווען ער איז געבוירן געווארן האט מען שוין געזעהן אז ער איז געבוירן געווארן מיט 'טוב' - פול מיט גוטס.

כאטשיג עס ווערט געברענגט אין מדרש (הובא בתפארת ישראל קידושין פרק ד, זכין אות עז; ובנתיב מצותיך נתיב התורה, שביל ב, אות ב): אמאל האט דער מלך פון בוש געוואלט וויסן, וואס איז דער כח פון משה רבינו? האט ער געשיקט

איינעם וואס קען גוט נאך מאלן, ער זאל אים אפמאלן פונקטליך די צורה פון משה רבינו, און ער האט אים טאקע געפרענגט און געוויזן די בילד, דער קעניג האט געקענט 'חכמת הפרצוף', רופט ער זיך אן: ער האט דאך אלע שלעכטע מדות פון א גנב, גזלן, רוצח! (עיין בכורות ה ע"א; סנהדרין ק"י ע"א), האט מען אים נאכדעם אויפגעקלערט און איבערצייגט, אז ער האט טאקע געהאט די אלע שלעכטע מדות, נאר ער האט דאס אויסגעארבעט (עיין דגל מחנה אפרים סוף פרשת פי תשא, בן פורת יוסף פרשת ויחי פן ד, בשם הבעל-שם-טוב-הקדוש זכותו יגן עלינו).

און דאס איז טאקע דער עיקר מעלה און קויןץ פון א צדיק, אז כאטשיג ער האט אויף געהאט אלע שלעכטע מדות, דאך האט ער דאס אויסגעארבעט און איבערגעדרייט צום אייבערשטן, ווייל יעדע מענטש ווערט געבוירן מיט שלעכטע מדות, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איוב יא, יב): אדם פרא יולד - א מענטש ווערט געבוירן א ווילדער יונג, מען דארף זיך נאר אויסארבעטן.

דו האסט אויף אַ עצה

און אויף דעם דארף מען הארעווען, מען זאל האבן גוטע מדות.

ווען דער הייליגער רבי האט אמאל געזעהן ביי זיין תלמיד רבי נפתלי, דעם כתב יד פון ספר המדות וואס ער האט געמאכט, האט ער זיך אנגערופן און געזאגט: מיין ליבער הארציגער ברודער! מיין ליבער געטרייער חבר! אט דער ספר האט מיר געמאכט פאר א איד; ווייל דורך די ווערטער וואס שטייט געשריבן אין 'ספר המדות' האט דער הייליגער רבי אויסגעארבעט זיינע מדות (חיי מוהר"ן סימן שע"ט). אויף האט דער הייליגער רבי פארציילט (שבחי ה"ר"ן סימן כב; פועלת הצדיק סימן קב): ווען ער איז געווען יונג איז ער געווען א גרויסער פעסן, ער איז געווען זייער א גערעגטער, ביז ער האט דאס אויסגעארבעט אויף אזוי ווייט אז ער איז געווארן 'כולו טוב' - אינגאנצן גוט, אז קיין שום זאך אין דער וועלט האט אים בכלל נישט געבאדערט. און אזוי אויף ביי אלע אנדערע מדות האט ער אסאך געבעטן דעם אייבערשטן ביז ער האט זיך דאס

יא

דו האסט אויף אַ עצה

אויסגעארבעט (עײן שבחי הר"ן סימנים טז-כז; פעולת הצדיק סימנים פח-קה).

און די בעסטע 'מדה טובה' איז: 'רחמנות', ווייל אַ איד דארף שטענדיג רחמנות האבן אויף אַ צווייטן, און אַז מען האט רחמנות אויף אַ צווייטן, האט דער באשעפער אויף אים אויף רחמנות, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קנ"א ע"ב): **כָּל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת מְרַחֵם עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם** - ווער עס האט רחמנות אויף מענטשן, האט מען אויף אים רחמנות פון הימל. און וועגן דעם האט משה רבינו זוכה געווען צו זיין דער 'מנהיג ישראל', זעהט מען פון דעם אַז נאָר צוליב אײן גוטע טבע וואס אַ מענטש האט, קען ער זוכה זיין צו אַלעס גוטס.

ב.

דער פסוק זאגט (דברים יז, יא): **לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ יָמִין וּשְׂמָאל** - דו זאלסט נישט אַנוועקגיין פון די ווערטער פונעם 'צדיק' נישט אויף רעכטס אָדער לינקס. דרש'נען אויף דעם חז"ל (ספרי שופטים סימן קנד): **אַפִּילוּ עַר**

דו האסט אויף אַ עצה

זאָגט דיר אויף רעכטס אַז דאָס איז לינקס, אָדער אויף לינקס אַז דאָס איז רעכטס, גלייב אים און אים זאַלסטו פּאַלגן .

דאָס הייסט פּאַר אונז קען זיך אַמאַל דאַכטן ווען עס גייט אויף אונז אַיבער דער 'מדת הדין' אַז דאָס איז 'שׁמאַל', אָבער דערנווייל איז עס די גרעסטע 'רחמנות' פון באַשעפּער, ווייל דער אַיבערשטער וויל נישט דיין שלעכטס, ער וויל נאַר דיין גוטס. און דאָס לערנט אונז דער צדיק אויס, אַז מען זאַל זיך מְחַזק זיין אפילו אין די שווערסטע מצבים.

דער הייליגער רבי טייטש (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז):
 דאָס וואָס חז"ל זאָגן (שפּת נה ע"א): **אַין יסורים בלאַ עוֹן** - יסורים הייסט נאַר ווען אַ מענטש האָט עבירות, אָבער אויב האָט ער נישט קיין עבירות שפּירט ער נישט קיין יסורים; אַדרבּה ער ווייסט אַז דער אַיבערשטער וויל אים ברענגען גענוטער צו אים.

און דאס איז דער עיקר רחמנות וואס מען דארף האבן אויף אידישע קינדער, ווייל דער עיקר פון יעדן איד איז די 'נשמה', וואס דאס איז איין שטיק 'רוחני', דער 'גוף' איז נאר אזוי ווי א קלייד וואס מען טוט עס אויס און מען לייגט עס אריין אין 'קבר', ממילא פארנוואס דארף מען זיך אזוי שטארק זארגן אויפן גוף? פונקט אזוי ווי א מענטש ווען ער קומט אריין אין שטוב טוט ער זיך אויס זיין מאנטל און ער הענגט דאס אויף, און ער זארגט זיך יעצט נישט וואס טוט זיך מיטן קאנט², די זעלבע זאך איז מיטן גוף, מען דארף זיך נישט אזוי זארגן פארן 'גוף', ער וועט זיך שוין אפנעמען זיינס, אז ער איז הונגעריג וועט ער עסן, אז ער איז שלעפעריג וועט ער גיין שלאפן, ער פרגעט נישט פארדעם די נשמה, אבער פארנוואס זאל מען נישט זארגן פאר די נשמה, אים צו געבן וואס ער דארף: תורה, תפלה, מצוות ומעשים טובים. אזוי ווי דער

---

² עס איז טאקע דא מענטשן וואס האבן נעבעך א קליינעם שכל, און ווען ער גייט אויף א חתונה, בשעת מען געט דארט צו עסן אלע פיינע עסן, און די מוזיק שפילט אזוי שיין, און מען טאנצט, טראכט ער א גאנצע צייט: אוי, וואס טוט זיך מיט מיין קאנט, איך האף אז מען טרעט נישט אויף מיין קאנט נכו'.

הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן כג): אויבן אין הימל איז דא אסאך נשמות וואס זענען הונגעריג און דארשטיג און נאקעט, און זיי וויינען: זיי ווילן עסן און טרינקן, און עפעס א קלייד אנצוטוהן, ברענגט מען זיי צו עסן און טרינקן און קליידער, זאגן זיי: נישט דאס מיינען מיר, מיר ווילן תורה און תפילה, אבער דארט איז שוין צו שפעט. לאזט דער הייליגער רבי אויס מיט אן אינטערסאנטן לשון: "וואויל איז דעם מענטש וואס עסט יעדן טאג אפאר פּרקים משניות, און טרינקט אפאר קאפיטלעך תהלים, און טוט זיך אן מיט מצוות".

דערפאר איז פּדאי אז א מענטש זאל שטענדיג טראגן מיט זיך א משניות, אזוי קען ער שטענדיג אריינכאפן אפאר פּרקים משניות דא, אפאר פּרקים משניות דארט.³

---

³ קומט אבער שוין דער יצר הרע און צוברעכט אים: דאס הייסט נישט געלערנט; דארף מען זיך בכלל נישט צוטוהן מאכן, און פונקט אזוי ווי 'בגשמיות' אז א מענטש איז הונגעריג און ער דארף עפעס עסן, ווארט ער נישט ווילאנג עס וועט קומען א סאנדווער און וועט אים שיינ סערווירען און ער וועט קענען עסן מיט ישוב הדעת, ניין! ער כאפט א סענדוויטש אדער וואס עס קומט אים אונטערן האנט, אבי ער קען עפעס עסן און שטילן זיין הונגער, פונקט 'ברוחניות' זאגט ער, אז עס הייסט נישט געלערנט נאר סתם געזאגט, און ער כאפט נישט, אז אויב וויל ער ווארטן צו געלענען ווען ער

אַזוי אויף קען ער שטענדיג אַריינכאַפן וואו ער גייט נאר אַפאַר קאַפּיטלעך תּהלים, און אַפאַר דיבורים צום אַייבערשטן, מצות האבן מיר ברוך השם, ווייל מיר האבן אַ מזוזה, ציצית, תפלין. אזוי טראגט מען מיט זיך שטענדיג עסן און טרינקען און קליידער פאר די נשמה, וואס דאס איז תורה ותפלה און מצות.

קומט אויס אז דער עיקר דארף אַ מענטש זעהן רחמנות צו האבן אויף אידישע נשמות, ווייל אַ אידישע נשמה איז אזא הייליגע און איידעלע זאך אז עס קען בכלל נישט זינדיגן, נאר דער גוף וואס איז אַ 'גשמי' שלעפט אים צו זינדיגן, דערפאר קען אַ אידישע נשמה נישט פאַרנעמען קיין עבירות, און ער האט דערפון מורא דיגע צער און יסורים.

וועגן דעם איז דער גרעסטער רחמנות אויף אַ בחור, און עס איז אים זייער ביטער, דאס קלאגט ירמיה הנביא (איכה א, טו): קרא עלי מועד לשובר בחורי - ביים סמ"ך

וועט האבן ישוב הדעת, וועט ער קענען אזוי ווארטן זיכעציג יאר ביז ער וועט האבן ישוב הדעת.

מ״ם איז אַ גאַנצער יום טוב ווען ער קען צוברעכן אַ
 בחור. און די ראשי תיבות דערפון איז: עמל"ק און
 בלע"ם; וואס בלע"ם האט אריינגעברענגט ניאוף (ליקוטי
 מוהר"ן חלק א, סימן מג, חיי מוהר"ן סימן רמ"ד), און עמל"ק האט
 אפגעקילט דעם מענטש מיט פגם הברית (עיין רש"י דברים
 כה, יח). און דאס איז די ערגסטע צרה.

אָבער אפילו אַ יונגע־מאַן דאַרף מען אויף ראטעווען,
 ווייל מען לערנט לייַדער מיט יונגעלייט פאלשע לימודים
 פון חומרות, וואס דאס ברענגט נאכדעם אז מען קומט צו
 גראַבע ביטערע עבירות⁴.

וועגן דעם נאר דאס הייסט אַ אַמְת'ער מנהיג, אז ער
 האט רחמנות אויף בחורים און מיידלעך, און ער זאָגט

⁴ לייַדער זענען פארהאנען מדרכים פאר חתנים און יונגעלייט, וואס זענען פשוטי'ע
 מנוולים, און טיילן זיין: וויפיל מאל יא, און וויפיל מאל נישט וכו'. בשעת זיי אליין
 האלטן ניטאמאל דערביי, און אפילו לאמיר זאגן ער האלט יא ביי דעם, טאר ער אָבער
 נישט לערנען פאר אנדערע אזוי, ווייל מיר האבן אַ 'שליחן ערוף' און ווען מען טאר
 נישט - טאר מען גארנישט, ווייל עס איז כרת רחמנא לצלן, און מען דארף זייער
 אכטונג געבן אויף דעם, אָבער ווען מען מעג - מעג מען, אן צולייגן קיין שום חומרות
 און פרישות און דאס גלייכן, וואס פון דעם קומט נאכדעם ארויס אלע פראבלעמען,
 און יונגעלייט קומען נעבעך צו ביטערע עבירות.

זיך אז זיי זאלן חתונה האבן, און אזוי אויף אויף יונגעלייט פראבירט ער מיט אלע כחות עס זאל זיין 'שלום בית' און א 'קירוב לבבות' אין א אידישע שטוב, ווייל דאס איז ביים אייבערשטן די שענסטע מתנה: ווען א פארפאלק לעבט צוזאמען מיט א ליבשאפט, און אלעס פירט זיך בקדושה ובטהרה. און דאס איז די ערשטע מצוה אין די תורה (בראשית א, כח) מען זאל חתונה האבן, כדי מען זאל ניצול ווערן פון דעם ביטערן חטא.

און אז דער יסוד איז שטארק איז דער גאנצער בנין שטארק, אבער אז דער יסוד איז קאליע איז שוין אלעס קאליע, דאס הייסט, אז א מענטש האט נישט רחמנא לצלן קיין שלום בית, מען קריגט זיך ארום, און נאכדעם מישט מען שוין אריין די עלטערן, ביז איינער אנטלויפט, דעמאלטס איז זייער ביטער, בשעת מען וואלט דאס אלעס געקענט פארמיידן און זיך בכלל נישט אנהייבן צו קריגן, אויב ער וואלט ווען געהאט אנדערע הנהגות, ריכטיגע הנהגות ווי אזוי מען גייט זיך אום אין א אידישע שטוב. דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל

געזאגט: אויף זאכן וואס איז שייף צווישן 'ער' און 'זי' ווי אזוי זיף אומצוגיין, וואלט איף געדארפט מאכן נאכאמאל אזאלעכע בענדער 'ליקוטי הלכות' נאר פאר דעם אליין [אנדערע זאגן 8 מאל אזויפיל].

און אז דער אייבערשטער העלפט אז מען האט דעם ריכטיגן שלום בית, קען מען שוין נאכדעם בעטן אויף פֿרנסה אויף, און דער אייבערשטער העלפט ביי דעם אויף.

ג.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא): כְּדֵי זֹכָה צו זיין און שטענדיג האבן די ריכטיגע לימודים ווי אזוי זיף צו פירן ביי יעדע זאף, סיי פאר זיף און סיי פאר אנדערע, מוז מען האבן 'אַמונת חכמים', אָבער אויב אַ מענטש איז פֿוגם אין אַמונת חכמים ווערט ער גע'משפּט מיט קאכעדיגע צוואה (עירוהבין כ"א ע"ב), און דאס גייט ארויף, אז נאף דא אויף די וועלט איז אין זיין קאפּ דא הייסע צוואה, ווער רעדט נאף אויב לאכט ער אָפּ

רחמנא לצלן פון הייליגע ספרים וואס איז מחזק יעדן איד, און ברענגט אריין דעם אייבערשטן אין יעדן איינציגן איד וואס קוקט אריין דערין, איז אַוודאי אז זיין קאפ איז אים אינגאנצן צומישט פון די פארשטינקענע רויפֿעך וואס גייט אים ארויף אין קאפ (עײן שם בפנים סימן סא).

עס איז געווען אין אומאן אַ חבורה וואס מען האט זיי גערופֿן: די חב"ד'סקער טיש. זיי זענען געווען מקורב צום הייליגן צמח צדק זכותו יגן עלינו פון ליובאוויטש⁵, און וויבאלד אונזערע לייט האבן שטענדיג מפיץ געווען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה, האט געלאזט צוואה: אייער עובדא זאל זיין 'פיצו מעינותיך חוצה'. איז מען ארום געגאנגען פארפלייצן ספרים, האט איינער פארפלייצט ביי זיי 'ליקוטי מוהר"ן'.

⁵ צווישן זיי איז געווען רבי ברוך אפרים זכרונו לברכה [ער איז געווען א 'חזרן'], וואס האט מחבר געווען דעם ספר 'באבי הנחל' א פירוש אויף ליקוטי מוהר"ן, אויף רבי מענדל ליטוואק זכרונו לברכה וואס ער איז געווען זייער א טיפער 'משפיל' ללויט זייער אויסדרוק].

דו האסט אויף אַ עצה

ווי באוואוסט זענען זייערע ספרים זייער טיף אין קבלה, דערפאר אז מען האט יעצט געברענגט דעם ליקוטי מוהר"ן, און איינער האט דאס פונקט אויפגעמאכט ביים צווייטן חלק (ליקוטי מוהר"ן סימן מ"ח), וואו דער הייליגער רבי זאגט: ודע, וויסן זאלסטו אז עס איז פארהאן א בויס וואס וואקסן אויף דעם בלעטלעך, וואס יעדער בלעטל דויערט צו וואקסן הונדערט יאר! און דאס געפונט זיך אין די גערטנער פון די שרים, און זיי רופן דאס "די הונדערט יעריגער", און נאך הונדערט יאר, געט עס ארויס א מורא דיגע גערודער אזוי ווי ווען מען שיסט ארויס א קויל. און אזוי ווי זיי האבן דאס געהערט, נעמט זיך איינער פון זיי [א לץ] צו לאכן: אזא אינטערסאנטן ספר האסטו דא געברענגט!

עס איז אבער געווען דארט אויף ערליכע אידן, רופן זיי זיך אן: גלייך ווען דו מאכסט אויף א ספר מאכסטו שוין ליצנות? לאמיר זעהן וואס שטייט פארדעם און נאכדעם. אזוי האבן זיי אנגעהויבן צו לערנען די תורה פון אנהויב, וואו דער הייליגער רבי זאגט: ווען א מענטש

גייט אריין אין עבודת השם און ער וויל זיין אן ערליכער איד, איז דער סדר אז מען ווייזט אים קודם 'התרחקות', און עס דאכט זיך אים אז מען שטופט אים אנוועק פון הימל, און מען דארף אים נישט האבן, ווייל ער זעהט אז עס איז אים נאך געווארן נאך שווערער צו זיין אן ערליכער איד וכיו', דארף ער אבער וויסן אז די אלע זאכן איז בלויז רחמנות און התקרבות, און ער זאל חס ושלום נישט אראפ פאלן פון דעם און זיך נישט פארלירן, און א מענטש דארף אויף דעם האבן גרויס התחזקות; דאס האט זיי מורא'דיג איבערגענומען.

ווייל ווי באקאנט איז ביי זיי דא מורא'דיגע התעוררות, און מען לערנט טיפע דרושים אין חסידות און קבלה, אבער א מענטש דארף דאך התחזקות ווי אזוי צו קענען אנגיין מיט זיין טאג טעגליכן לעבן, טראץ זיינע ביטערע שוועריקייטן מיט פּרנסה און דאס גלייכן, וואס אויף דעם דארף מען האבן מורא'דיג התחזקות, דערפאר האט זיי די ווערטער פונעם הייליגן רבי'ן זייער איבערגענומען, און זיי האבן זיך אנגעהויבן נאכצופרעגן, ביז זיי זענען

אַנגעקומען קיין 'אומאן', און יעדן 'ראש השנה' פלעגן זיי קומען צום הייליגן רבינ'ס ציון, און מען האט זיי גערופן "די חבד'סקער טיש".

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן (חיי מוהר"ן סימן שכ"ד): דו ביסט א 'חד בדרא' [איינציגער אינעם דור] מיט זאגן אזאלעכע חידושי תורה. האט רבי נתן געפרעגט (עיין בהשקטות סוף חיי מוהר"ן, מהדורת היכל הקודש): רבי! עס איז דאך דא דער רבי? [דער הייליגער "בעל התניא" זכותו יגן עלינו, וואס ער האט געקענט זאגן טיפע דרושים אין חסידות זיבן אכט שעה אויף איינמאל], האט דער הייליגער רבי געענטפערט: אבער ווי האט ער דיינע הקדמות.

ווי באוואוסט איז דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל געווען זייער גרויס, און דער הייליגער רבי האט אים מורא דיג מפליג געווען און ער האט אים גערופן 'שר האלה' (עיין פעולת הצדיק, סימנים תתצב חתצג), אבער דער עיקר שלימות פון א צדיק איז אז ער איז

אַ גוטער מלמד, דאס הייסט, אז דער תלמיד זאל אויף קענען.

ווייל וואס הייסט אַ גוטער מלמד? אז ער קען זיך אראפלאזן צו די קינדער מיט אַזאַ חכמה, אז אלע קינדער קענען גוט וואס ער האט געלערנט מיט זיי, כאטשיג אויב איינער וועט זיך צו קוקן פון דער זייט, און ער וועט זעהן ווי אזוי דער מלמד לאזט זיך אראפ צו זיי, צום ביישפיל ביי די קלענערע כתות, אז ער זיצט אויף דער ערד און שפילט זיך מיט זיי מיט שפילצייגן [לעגאוו"ס], און אזוי לערנט ער זיי אויס די 'אלף בית', און אונדאי ביי אַ מלמד פון די גרעסערע קינדער, אז ער לאזט זיך אראפ צו זיי, וועט מען זאגן אז דער מלמד איז נישט קיין גרויסער חכם, פארקערט מען קוקט אים אן ווי אַ גרויסער שוטה, אבער אין פאקט וועט מען זיך איבערצייגן אז דאס קינד קען נאכדעם גוט וואס ער דארף קענען, און ווען דער א-ב יונגל קומט אהיים שרייט ער מיט שמחה: מאמי! איך קען שוין מאכן אַ אלף; און ער איז מסביר אז אַ 'א' ווייזט, אז אַ איד דארף שטענדיג זיין אינגעבויגן און

נישט זיך האלטן שטאלץ, און אז מיט איין האנט נעמט ער פון באשעפער, און מיט די אנדערע האנט געט ער שוין ווייטער פאר אנדערע. א 'בית' איז פארמאכט פון אלע דריי זייטן נאר אין פראנט איז דאס אפען (ב) וואס דאס ווייזט אז אַ איד קוקט נאר אויף פאראויס! מען קוקט נישט אויף צוריק וואס איז געווען, און אזוי אויף קריכט מען נישט צו קוקן וואס עס איז אויבן און אונטן - וואס איז העכער מיר און אונטער מיר, נאר וואס איך האב יעצט צו טוהן. 'גימל' זעהט אויס ווי איינער שפרייט אויס די פוס צו לויפן, און וואו לויפט ער? צום 'דלת' צום אַרימאן וואס האט נעבעך דלות, און דער ד' שטרעקט אויס די האנט פון אונטן ווייל ער שעמט זיך צו נעמען צדקה (עין שפת ק"ד ע"א).

קומט אויס אז כאטשיג ער זיצט טאקע מיט די קינדער אויף דער ערד און דאס גלייכן, אָבער נאכדעם ווען די קינדער קומען אַהיים קענען זיי גוט, און אזוי מיט די קינדער וואס קענען שוין דאווענען, און לערנען שוין חומש, משניות, גמרא, אז זיי קענען דאס גוט, איז אַ סימן

אַז דער מלמד האט אזוי לעבעדיג געקענט אפמאלן דאס לערנען, און עס אראפברענגען אויף אַזא פראקטישן גרינגן וועג, ביז דאס קינד האט עס גוט אויפגעכאפט און ער קען דאס, דאס הייסט אַ גוטער מלמד⁶.

די זעלבע זאך איז אויף ביים אריינברענגען אין א מענטש 'רוחניות אלקות' ער זאל האבן א געפיל אינעם

⁶ אײַך האב געהאט א מגיד שיעור, ער האט געמיינט אז עס איז א חכמה צו צוברעכן בחורים, ביי אים האבן געלערנט בחורים פון דרייצן פערצן יאר, און ער פלעגט שטענדיג פרעגן די בחורים שווערע קשיות וואס דער הייליגער מהרש"א אליין האט נישט געהאט קיין תירוץ אויף די קשנא און געשריבן 'וצריך עיון', און פארשטייט זיך אז יונגע קינדער וואס ווייסן קוים וואס די גמרא תוספות זאגט, און אז דו פרעגסט אים נאך א קשנא פון מהרש"א ווי ער בלייבט מיט די קשנא, ווי אזוי זאל ער דאס וויסן? ! און מיט דעם אלעם האט ער מבזה געווען ווי א סוטה דעם בחור וואס האט נישט געקענט ענטפערן. [און ווער האט דען געקענט ענטפערן אויב דער מהרש"א אליינס האט דאס נישט געקענט ענטפערן? !] פארשטייט זיך אז עס האט נישט גענומען קיין לאנגע צייט און די בחורים האבן אים זייער פיינט געהאט, מען האט קוים געווארט עס זאל זיך ענדיגן די יאר כדי מען זאל שוין פטור ווערן פון אים.

יארן שפעטער האב איך אים געטראפן אין ארץ ישראל [ער איז געווען א חשובער רב], האט ער מיר געפרעגט, אויף אן אנדערן מגיד שיעור, פארנוואס ביי אים זענען די תלמידים געבליבן זאנט, און זיי האבן אים נאך ליב, און ביי מיר נישט? איך האב געטראכט ביי מיר, קען איך אים דען זאגן דעם אמת אין פנים אריין: אז ער האט צובראכן אלע בחורים, פארנוואס זאל מען אים ליב האבן? ! ווייל עס איז נישט קיין חכמה צו צוברעכן א תלמיד.

אייבערשטן, און קענען רעדן צום אייבערשטן, דארף מען האבן א מורא'דיגן גוטן מלמד וואס זאל קענען גוט ארוםשפילן מיט אונז, און קענען אריינברענגען אין אזאלעכע פשוט'ע מענטשן ווי מיר זענען, אז מיר זאלן שוין אויף שפירן אז דער באשעפער איז דא מיט אונז, ביז מען קען שוין רעדן צו אים (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל).

דאס איז געווען דער הייליגער רבי, וואס ער איז געקומען און ער האט מלביש געווען דעם גאנצן זחר מיט די תיקונים, און די כתבי האר"י אויף אזא גרינגן שפראך, אז אפילו אזאלכע נידעריגע מענטשן ווי מיר זענען, זאלן שוין אויף האבן א השגה אין 'אלקות', און אויף שפירן אז דער באשעפער איז דא, ביז מען קען שוין אפילו רעדן צום באשעפער וואס דאס איז די העכסטע מדרגה (עיני חיי מוהר"ן סימנים שסב-שסה).

און דאס וועט משיח אריינברענגען אין די גאנצע וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רסו, ועיין בהשמות): אלע גוטס וואס משיח וועט אויפטוהן אין די וועלט, קען איך אויף שוין יעצט

כז

דו האסט אויף אַ עצה

טוהן, נאר דער חילוק פון מיר ביז משיח, אז משיח וועט מען מוזן פאלגן, און עס וועט שוין נישט זיין קיין בחירה, אבער יעצט איז נאך גאָר אַ בחירה, אויב מען וויל פאלגט מען מיר, און אויב מען וויל נישט פאלגט מען מיר נישט.

ד.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן סא):
עס איז דא פארשידענע ספרים און עס וועט נאך ארויסקומען אן א שיעור ספרים, און אלעס פעלט אויס פאר די וועלט, און מען טאר חלילה נישט אפלאכן פון קיין שום ספר, אבער ווילאנג א מענטש האט נישט קיין אמונת חכמים, האבן די ספרים ביי אים נישט קיין ווערד, אבער ווען ער טוט תשובה אויף 'אמונת צדיקים' ווערן די ספרים צוריק חשוב אין זיינע אויגן.

דער הייליגער רבי נתן שמועס דאס אויס (לקוטי הלכות, קדושין הלכה ג, אות כא): מען זעהט אז עס איז דא ספרים פון פשט, רמז, דרוש, סוד; און פאר יעדן מענטש ציהט

עפּעס אַנדערש פון די פיר וועגן⁷, און יעדע מענטש דארף זיך מחזק זיין מיט וואס עס ציהט אים. דאך זעהט מען אז מענטשן לאכן אפ פון הייליגע ספרים, "דאס אז עס קומט ארויס יעדן טאג טויזענטער שמוציגע מאגאזינען רחמנא לצלן, און אפילו סתם צייטונגען און א שיעור, פון דעם לאכט נישט קיינער, אבער אז איינער געט ארויס א ספר'ל פון די הייליגע תורה, קוקט מען שוין מיט א קרים אויג, הימלן אואנס צו טוהן" ... אזוי ווי מען זעהט ביי אלע פריערדיגע ספרים, אז אין די הקדמה פארענטפערט זיך דער בעל מחבר, פארנוואס ער האט געמאכט דעם ספר,

---

⁷ אז דו וועסט זאגן פאר א 'ליטוואק' א חסידי'שן טייטש, וועט ער זאגן: דו דרייסט דאך אינגאנצן אויס דעם פשט פון פסוק, נאר אז דו זאגסט אים א שטיקל 'משך חכמה' [חברו ה'גאון' רבי מאיר שמחה מדווינסק וצוק"ל] וועט ער מורא'דיג באוואונדערן דעם 'סברא', אבער אז דו וועסט דאס זאגן פאר א חסידי'שן איד, וועט ער זאגן: א געשעפט האב איך צו עס איז יא אזוי 'פשט' צו נישט. ווייל עס איז אים גארנישט מחוק, אבער אז דו זאגסט אים נאך א שטיקל 'נועם אלימלך' אדער פון אן אנדערע חסידי'שע ספר ווערט ער זייער פארפלאמט און עס נעמט אים אינגאנצן איבער, אבער א 'ספרדי' פארשטייט נישט אין קיין משך חכמה, און אויף נישט קיין חסידות, נאר אז דו זאגסט אים עפּעס א גימטריא אדער א ראשי תיבות און א רמז ווערט ער אינגאנצן איבערגענומען, אבער א אנדערער פארשטייט נישט, וואס איז שוין דען אז דאס באטרעפט פונקט אזויפיל און אזויפיל? נאכדעם איז דא א זאלעכע וואס האבן דוקא ליב עפּעס א טיפן 'סוד'. זעהט מען אז יעדן מענטש ציהט אונדערע סארט ספרים.

און מען זאל אים נישט חושד זיין אז ער האט דאס געטוהן פאר זיין כבוד וכו' וכו', בשעת ער דארף זיך ווען בכלל נישט פארענטפערן, און אז איינער וויל דאס נישט לערנען, זאל ער דאס געזונטערהייט אראפלייגן פון זיין האנט, איינער צווינגט אים דען דאס צו לערנען? אבער פארנוואס דארף ער מאכן ליצנות? ! נאר מיט דעם איז ער מגלה ווער ער איז, און אז זיין קאפ איז אים אינגאנצן פארשמירט ווי א בית הכסא.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא):
 עס איז דא מנהיגים וואס זיי טראגן דעם טיטל רבי, דאך איז זייער גאנצער לימוד אויף פון די 'מותרות' און אפפאל רחמנא לצלן וואס זיי האבן אין קאפ, און ער קען זיך אליין אויף נישט 'פירן' און אונדאי נישט אנדערע, ממילא וועט ער דיר נאר 'פארפירן'. וועגן דעם איז דער עיקר צו האבן אמונת חכמים וואס דעמאלטס האט מען שוין אלעס, אבער אז מען האט נישט קיין אמונת חכמים האט מען גארנישט.

און מען דארף זיך פון אזא מענטש זייער היטן, ווייל אז ער האט נישט קיין אמונת חכמים גלייבט ער אינעם אייבערשטן אויף נישט. אזוי ווי דער מכילתא (בשלח סימן ו') פֿרעגט, אויפן פֿסוק (שמות יד, לא): וַיֵּאֱמִינוּ בַּה' וּבַמֹּשֶׁה עֲבָדוּ. אויב האבן די אידן געגלייבט אין משה, איז דאך אונדאי אז זיי האבן געגלייבט אינעם אייבערשטן, פֿארנוואס דארף דאס דער פֿסוק ארויסזאגן? נאר זאגט די מכילתא: די תורה וויל אונז לאזן לערנען, אז אויב מען גלייבט אין משה, איז אזוי ווי מען גלייבט אינעם אייבערשטן אליין; ווייל דער צדיק איז דער וואס איז מגלה דעם בורא פֿל עולמים, און נאר דורך אים ווייסט מען פונעם אייבערשטן.

דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פאר הרב הקדוש רבי שמעון סופר זכותו יגן עלינו דער זיהן פונעם הייליגן חתם סופר זכותו יגן

לא

דו האסט אויף אַ עצה

עלינו⁸: דו וויסט פארנוואס דיין טאטע דער הייליגער חתם סופר איז אזוי גרויס? ווייל ער האט געהאט אזא גרויסן רבי'ן ווי דער הייליגער רבי נתן אדלער זכותו יגן עלינו. מען זאגט נאך פון צדיקים פארקערט אויף: צו האבן אזא גרויסן רבי'ן ווי רבי נתן אדלער דארף מען זיין א חתם סופר.

דערפאר אז דער אייבערשטער האט אונז געהאלפן אז מיר זענען נישט קיין מתנגדים אויפן הייליגן רבי'ן⁹, דארף מען זיך מיט דעם מורא'דיג מחיה זיין: איך וואלט נאך געקענט - מיט אלע מיינע גראבע עבירות און מיינע רידות וואו איך בין אראפ געפאלן - מאכן ליצנות פון

---

⁸ ווי פארוואס האט געהערשט א שטארקע נאנטשאפט צווישן זיי און דער הייליגער דברי חיים זכותו יגן עלינו האט אים געהאלפן מיט אלע כוחות, און אז ער זאל קענען ווערן רב אין קראקא וכו'.

⁹ ווייל אז מען זאל זיך קענען אנרופן תלמידים פונעם הייליגן רבי'ן דארף מען גוט קענען דעם הייליגן רבי'ס ספרים און פאלגן יעדע זאך, אבער לךל הפחות קיין מתנגדים זענען מיר נישט אויפן הייליגן רבי'ן, וואס דאס אליין איז שוין א געוואלדיגע שמחה, אין 'עלים לתרופה' איז דא אסאך בריוון וואו דער הייליגער רבי נתן שרייבט פאר זיין זוהן: דאנקען גאט אז איך קריג נישט אויף דעם רבי'ן; זעהט מען פון דעם אז אפילו דער גרויסער הייליגער רבי נתן האט זיך נישט געקענט מחיה זיין מיט עפעס אנדערש נאר מיט דעם.

דעם הייליגן רבינ'ס ספרים אויף, ברוך השם אז איך מאך
נישט קיין ליצנות פון די ספרים, נאר פונקט פארקערט
דאס איז מיין חיות און התחזקות.

ה.

מיט דעם וועלן מיר פארשטיין וואס איז געווען די
פגם פון 'נדב ואביהוא', וואס חז"ל רעכענען אויס (ויקרא
רבה כ, ו; ועיין רש"י ויקרא כד, ב) פארשידענע פעלערס וואס
זיי האבן געטוהן אז צוליב דעם זענען זיי געשטארבן, רבי
אליעזר זאגט: עס איז געווען א פגם אין 'אמונת חכמים',
זיי האבן גע'פסק'נט אן הלכה אין די געגנווארט פון זייער
רבי'ן משה; רבי ישמעאל זאגט: זיי זענען אריין אין בית
המקדש ווען זיי זענען געווען אַנגעטרינקען; נאך א טעם:
ווייל זיי האבן נישט חתונה געהאט; אויף ווייל זיי האבן
נישט געהאט קיין קינדער (עיין זוהר אחרי דף נז).

קומט אויס אז עס האט זיך אַנגעהויבן מיט דעם פגם
פון אמונת חכמים: אז משה רבינו איז דא, פארן וואס זאלט
עטץ אויפ'שפרינגען און אליינס פסק'ענען? ! און פון דעם

איז נאכדעם אַרויסגעקומען אַז זיי האָבן זיך אָנגעטרינקען, ווייל די מינוט וואס מען גייט אַוועק פונעם צדיק, און מען מיינט אַז מען פאַרשטייט שוין אַליין, ווערט מען גלייך דערביטערט און צופראַכן, מְמילא נעמט מען זיך טרינקען וויין, אַזוי ווי דער פּסוק זאָגט (משלי לא, ה) תָּנוּ שֹׁכֵר לְאוֹבֵד, וַיֵּין לְמָרִי נֶפֶשׁ - אַ דערביטערטער מענטש טרינקט וויין און ביר.

נאך אַ פּגם האָבן זיי געהאַט, אַז זיי האָבן געקוקט העכער ווי זייער השגה (וּקרא רבא כ, י), און נישט געוואלט לעבן מיטן מציונות, און דאס האט זיי געברענגט אַז זיי זאלן נישט וועלן חתונה האָבן; ווייל די סיבה פאַרנוואס אַ מענטש וויל נישט חתונה האָבן, ווייל ער טראַכט, פאַרנוואס דאַרף אײַך האָבן אַן עול אויפן קאַפּ: צאלן דיך געלט, זאַרגן אויף עסן, באַצאלן שֹׁכֵר לימוד, קינדער וואס זאלן טאַנצן אויפן קאַפּ, און אײַך זאל זיך מוזן אַפּגעבן מיט זיי? נאכדעם אפילו מען איז שוין נאָ מסכים חתונה צו האָבן וויל מען שוין נישט האָבן קיין קינדער.

אָבער די שְׁלִימוֹת איז אַז אַ מְעַנְטֵשׁ זאַל יא דוּרְכֵיגֵיין די אַלע זאַכן, און לֵעֲבֹן דא אויף דער וועלט, מיט אַ ווייב און מיט קינדער, און מיט דעם אַלעם זאַל מֵעַן זיך קענען פון דארט אויפֿהייבן צום באַשעפֿער, אָבער צו דעם דאַרף מֵעַן האָבן 'אַמוֹנת חֲכָמִים'.

וועגן דעם אַז אַ מְעַנְטֵשׁ איז מְקוּרָב צום הייליגן רבי'ן איז אים דער הייליגער רבי מְחֻזַק און מְעוּדָד און מְשַׁמַּח, אַז אַפִּילוּ ער איז שוין דוּרְכֵיגֵעפֿאַלן מיט וואס מֵעַן טאַר נישט, דאַך זאַל ער חס וְשְׁלוֹם נישט ווערן צופֿאַלן, און דאס איז די שְׁלִיסֵל און די גאַנצע זאַך פון הייליגן רבי'ן: "הַתְּחִזְקוּת". ווייל יעדער מְעַנְטֵשׁ האט זיך זיינע נסיונות וואס ער גייט דורך, און מֵעַן טאַר קיינמאַל נישט אַוועק מאַכן יענעמס נסיון, ווייל יעדער לויט זיינע כּוֹחוֹת האט ער אַ שְׁווערע ביטערע מצב, איינער האט נישט קיין 'פֿרִנְסֵה', אַדער 'שְׁלוֹם בֵּית', אַדער 'קינדער', אַדער נַחַת פון קינדער, יעדן מְעַנְטֵשׁ פֿרוּבירט מֵעַן אויס אויף אַן אַנדערע וועג.

אָבער אז מען איז מקורב צום צדיק שיינט ער אריין אין אונז ווי אזוי מען זאל זיך קענען דערהאלטן טראץ אלע שוועריקייטן, און נישט אפלאזן דאס אידישקייט, נאר פונקט פארקערט, דורכן צדיק באקומט מען אזא מין חיות און התחזקות, אז מען קומט דאווענען מיט מנגן שחרית מנחה מעריב, און מען איז שוין מורא'דיג פרייליך מיט די מצוות וואס מען האט שטענדיג, ווייל נאר די מצוות וועט מיטגיין מיטן מענטש אויף אייביג, און אז א מענטש פריידט זיך מיט א מצוה, איז א סימן אז ער האט א גיין הארץ, און אז ער האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן (ספר המדות אות שמחה סימן א), וואס דאס איז די העכסטע מדריגה, צו זיין א פשוט'ער איד.

און אזוי געט דער צדיק אריין אינעם מענטש א התחזקות: פארנוואס זאל מען נישט זיין אין מקרא, משנה, גמרא, און יעדן טאג לערנען אביסל דערפון, און אז מען האט א שטארקן רצון: איך מוז דורך לערנען ש"ס! דעמאלטס קען מען עס באווייזן; בפרט אז מען פאלגט דעם הייליגן רבי'ן וואס האט אונז אויסגעלערנט

א 'דורך הלימוד' אז אפילו מען פארשטייט נישט זאל מען זאגן די ווערטער וואס מען לערנט (שיחות הר"ן סימן עו), דארף מען נאר נעמען די גמרא און זאגן, קוקט אבער דער מענטש דאס אן ווי א ליצנות: פשוט זאגן, עס הייסט דאך נישט געלערנט! ברענגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ע"ד), וואס עס שטייט אין זהר הקדוש (קדושים דף פה ע"ב): עס איז פארהאנען מענטשן וואס פלאגן זיך צו לערנען די תורה און זיי פארשטייען נישט, און זיי קענען ניטאמאל זאגן די עברי געהעריג, דאך אבער אין הימל מאכט מען דערפון א גאנצער עסק, און יעדע איינציגע ווארט גייט ארויף, און דער אייבערשטער פריידט זיך דערמיט, און ער פלאנצט דאס איין לעבן טייף, און עס וואקסט דערפון ריזיגע ביימער וואס זיי הייסן ערבי נחל. אויף די גמרא זאגט עס (עבודה זרה, י"ט ע"א): לעולם ליגרום אינש והדר לסבור ואף על גב דלא ידע מאי קאמר - שטענדיג זאל א מענטש קודם אפלערנען, כאטש ער פארשטייט אפילו נישט וואס ער זאגט, און נאכדעם וועט

ער שוין זוכה זיין און קענען פארשטיין די פֿשט פון אלעם.

נאר די סבה פֿארן וואס אַ מענטש טוט דאס נישט איז, ווייל ער האט עצלעות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קפט): מָען דאַרף זיך זייער אַכטונג געבן פון צופֿראַכענקייט און פֿוילקייט, ווייל דער עיקר מיט וואס דער שלאנג [יִצָר הָרַע] כאַפֿט דעם מענטש און בייסט אים, איז מיט עצלעות און עצלעות; און דאס גייט צוזאַמען, ווייל ווי נאר אַ מענטש איז טרויעריג ווערט ער שוין אויף פֿויל, און פֿארשטייט זיך אז מָען איז פֿויל קומט מָען צו גאַרנישט אָן, אזוי ווי די וועלט זאגט אַ ווערטל: אז מָען איז פֿויל, האט מָען נישט אין מויל.

מיר זאגן דריי מאל אַ טאג 'אַשְׁרֵי' (תהלים קמ"ה), און חז"ל זאגן (בְּרֻכּוֹת ד' ע"ב): ווער עס זאגט דריי מאל אַ טאג די קאפיטל 'תְּהִלָּה לְדָוִד' איז פֿארזיכערט אז ער איז אַ בֶּן עוֹלָם הַבָּא, ווייל די פֿסוקים זענען אויסגעשטעלט לויט די אַלף בֵּית, און אויף איז דא דאָרט די פֿסוק (שם, טז):

פּוֹתַח אַתְּ יְדִידָהּ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכֹל חַי רְצוֹן¹⁰. דאַרף מען פאַרשטיין, וואס איז אזוי גרויס אז מען זאגט דעם פסוק פון 'פּוֹתַח אַתְּ יְדִידָהּ'? ! אויף וואס איז דער לשון: ומשביע לְכֹל חַי רְצוֹן - דער אייבערשטער זעטיגט יעדן מענטש מיט 'רצון', עס וואלט געדארפט שטיין: ומשביע לְכֹל חַי 'מזון', ווייל עסן דארף איה האבן פאר מיר און פאר מייןע קינדער, וואו קומט דא אריין רצון? !

נאר זעהט מען פון דעם אז דער עיקר דארף אַ מענטש האבן אין לעבן "רצון", און אז מען האט א רצון און מען 'וויל', האט מען שוין פּרַנְסָה, און אלעס וואס מען דארף, און עס איז נישט דא קיין זאך אין די וועלט וואס מען קען

---

¹⁰ די ספרדים ווען זיי זאגן דעם פסוק 'פּוֹתַח אַתְּ יְדִידָהּ', שפּרײטן זיי אויס די האנט, ווי איינער זאגט: רבונו של עולם! אז דו מאכסט שוין אויף דיין האנט, געב מיר אויף אריין אין די האנט. ווייל זיי האבן זייער א שטארקע אמונה פשוטה. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהב"ו חלק א, סימן צא): די אמונה פון א איד דארף זיין אזוי שטארק אז עס זאל זיך צושפרייטן אין אלע איברים נישט נאר אין זיין הארץ זאל ער גלייבן, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט, אז ווען מען וואשט זיך נטילת ידים און מען זאגט: שאו ידכם קודש, זאל מען אויפהייבן די הענט אויף ארויף אקעגן די קאפ, כדי מען זאל אינזין האבן אריינצוברענגן די קדושה אין די האנט. פון דעם זעהט מען - פירט דער הייליגער רבי אויס - אז דער עיקר ווענדט זיך וויפיל מען גלייבט אין דעם, און אז די אמונה דארף זיך צושפרייטן אויף אין די האנט.

לט

דו האסט אויף אַ עצה

נישט באקריגן אויב וויל מען אַמְתְּדִיג! אזוי ווי דער הייליגער רבי דערצייילט ביי די מעשה פונעם 'בעל בטחון', אז ער האט גענומען וואספארא אַרבעט מען האט אים געגעבן, און נישט געזאגט: עס פאסט מיר נישט! אָדער, וואס וועט יענער זאגן! איינמאל האט ער אויסגעקערט אַ שטאל, איינמאל האט ער פאַראכטן אַ פענסטער, איינמאל אַ טיר, וואס מען האט אים פאַרגעשלאָגן, און אזוי האט ער שטענדיג געלעבט וואיג און צופרידן.

די זעלבע זאף איז ברוחניות, קודם הייב אָן, וויל איינמאל דורך לערנען תנ"ך! צו זעהן ווי אזוי תנ"ך זעהט אויס, וויל קודם איינמאל ענדיגן ששה סדרי משנה! איינמאל דורכגיין גמרא: בבלי, ירושלמי, תוספתא! אפילו דו פארשטייסט נישט, און אפילו אז די עברי איז דיר שווער צו זאגן [בפרט ירושלמי¹¹], און אז מען האט אַ רצון און מען ענדיגט: מקרא, משנה, בבלי

---

¹¹ ברוך השם היינט איז שוין דא אַזאַלעכע שיינע פירושים אויף ירושלמי אויף, אז מען קען עס גרינג פארשטיין.

ירושלמי תוספתא, טור, שלחן ערוך, באקומט מען שוין אַ חשק דאס נאכאמאל דורכצוגיין, און אז מען לערנט דאס צוויי דריי מאל איבערצייגט מען זיך, אז מען האט נישט אזא שווערע קאפ ווי מען האט אליין געמיינט - און ווי מען האט אים איינגערעדט, די התחזקות לייגט אין אונז דער הייליגער רבי אריין, מען זאל קיינמאל נישט מיד ווערן און אויפגעבן.

ו.

ביי חסידים ווערט אנגערופן דעם ערשטן שבת נאך פסח "שליסל שבת", און ווען מען באקט חלות לייגט מען ארויף דערויף אזוי ווי אַ שליסל פון די טייג, און דער פשוטער טעם איז, ווייל ווען עס איז געקומען די צייט די אידן זאלן ארויסגיין פון מצרים האט מען נישט געקענט מער ווארטן קיין איין מינוט, נאר גלייך געדארפט לויפן, ממילא איז נישט געווען קיין צייט די טייג זאל ווערן חמץ, און מען האט נאר געגעסן מצה, וועגן דעם טאר מען פסח נישט עסן קיין חמץ, אבער איינמאל אז עס איז דורך פסח מעג מען שוין עסן חמץ, דאך אבער אינמיטן

מא

דו האסט אויף אַ עצה

וואָך איז מען נישט מחויב צו עסן, נאר שבת טאר נישט פאסטן און מען איז מחויב צו עסן, און מען דארף האבן חלה פאר 'לחם משנה', דערפאר איז אין דעם שבת דער עיקר 'שליסל פון פרנסה' ביז קומענדיגן יאר פסח, וועגן דעם איז אַ גרויסע זאך צו בעטן דעם שבת אויף פרנסה, ווייל אלע השפעות וואס אַ מענטש באקומט אינמיטן וואָך הייבט זיך אָן פון שבת (זהר הקדוש פרשת יתרו, דף פ"ח ע"א).

ז.

אזוי ווי עס איז היינט די יאָרצייט פונעם הייליגן צאנזער רב זכותו גגן עלינו¹², און ווי באוואוסט איז ער געווען א 'חד בדרא' אין 'צדקה', זיין אייניקל הרה"ק רבי שלמה באבובער זכותו גגן עלינו¹³, האט אמאל געזאגט: דער זיידע איז געווען א חידוש און א גאון נישט נאר אין תורה [ווי באקאנט], נאר דער עיקר גאונות פון אים איז

---

¹²יום פטירתו כ"ה ניסן ה'תרל"ו.

¹³זיין זיידע דער הייליגער צאנזער רב האט אים אויפגעצויגן ווייל זיין טאטע רבי מאיר נתן זכותו גגן עלינו איז אנועק יונגערהייט [ט"ו מנחם אב ה'תרט"ו].

דו האסט אויף אַ עצה

מב

געווען אין צדקה. ווייל ער פלעגט שטענדיג טיילן מוראדיג אסאך צדקה, ער האט פון יעדן איינעם געריסן געלט, אפילו פון די אייגענע קינדער האט ער אוועקגענומען זייער קליידער פאר צדקה. מען האט אמאל געקויפט נייע שייף פאר זיין זוהן דער הייליגער שינאווער רב זכותו יגן עלינו, האט ער צוגענומען די שייף און דאס אוועק געגעבן פאר ארימע קינדער. אמאל האבן די חסידים וואס זיי זענען געקומען צום רבי'ן, אים געטראפן וואו ער ליגט אין בעט, פֿרעגן זיי אים: יחזקאל'ע! וואס גייט פאר מיט דיר, דו ביסט קראנק?! זאגט ער: ניין, נאר די טאטע האט מיר צוגענומען די העמד מיט די הויזן און די שייף! און מיר געזאגט: יחזקאל'ע! דו וועסט האבן צום סוף וואס דו דארפסט, אבער דער ארימער יתום אדער יתומה, וועט נישט האבן¹⁴.

---

¹⁴ דערפאר ווען עס איז געקומען פאר פסח און מען האט געקויפט פאר די קינדער

נייע שייף האבן זיי דאס געמוזט ערגעץ באהאלטן פון זייער טאטן.

ווער רעדט נאך ווען עס איז געקומען פאר יום טוב
 סופות וואס דער אר"י הקדוש זאגט (פרי עץ חיים שער חג
 הסופות, סוף פרק ג): ערב סופות דארף מען געבן צדקה, און
 ער אליין פלעגט אויפמאכן זיין בייטל, און יעדן ארימאן
 וואס איז געקומען האט ער געזאגט: נעם ארויס וויפיל דו
 ווילסט. האט ער אונדאי אויסגעטיילט אויסטערליש
 אסאך צדקה, איינמאל ערב יום טוב נאכמיטאג האט ער
 געזעהן ווי די אטרונים סוחרים גייען שוין אהיים מיט א
 ברייטקייט, נאכן ענדיגן פארקויפן די אטרונים, זעהט זיין
 אייניקל דער ערשטער באבובער רב זכותו יגן עלינו, ווי
 אזוי זיין זיידע דער הייליגער צאנזער רב רופט זיי אלע
 אריין, איז ער געווען נייגעריג וואס קען ער וועלן פון זיי
 יעצט, ווען מען גייט שוין באלד דאווענען? זעהט ער ווי
 אזוי ער נעמט יעדן איינעם עקסטער, און איז אים מסביר
 און בעהט אים: אזוי ווי דו האסט דאך געמאכט געלט פון
 פארקויפן די אטרונים, און פון יעצט ביז נאך יום טוב
 וועט איר שוין נישט נוצן די געלט, וועגן דעם בארגט מיר
 אויס דאס געלט, און נאך יום טוב דערמאנט מיר, און איך

וועל אייך אלעס אָפּגעבן. און זיי האָבן אים אַוונדאי געבאַרגט, און ער האט גלייך גערופֿן דעם גבאי צדקה, און אים געגעבן אַ גאַנצע ליסט וועם ער זאל אַריבער רופֿן, פֿרעגט אים דער אייניקל: זיידע! האסט דאָ שוין אויסגעטיילט צדקה פֿאר די אלע אַרימעלייט, פֿאַרנוואס געסטו יעצט נאַכאַמאל, און דו ווערסט יעצט אַ פֿרישער בעל חוב פֿון טויזענטער דאלאַרן? ! זאָגט ער אים: מיין טייערער אייניקל, איך וועל דיר מסביר זיין: אַמת טאַקע, די הוצאות אויף יום טוב האָבן זיי שוין, אָבער קיין 'עונג' יום טוב האָבן זיי נישט, ווייל זיי זענען אַ גאַנץ יום טוב צובראַכן און באַזאַרגט, ווי אזוי זיי וועלן האָבן אויף אַ גאַנץ ווינטער? ממילא יעצט געב איך זיי, אז זיי זאלן האָבן אויפֿן ווינטער, פֿדי זיי זאלן זיין רואיג און האָבן אַ "עונג יום טוב".

אזוי אויף פֿאַרציילט מען, אז אזוי ווי דער סדר פֿלעגט זיין אז דער גבאי פֿלעגט קודם שרייבן די המלצה בריוון פֿאר אַרימעלייט, און דער הייליגער צאַנזער רב פֿלעגט דאס אונטערשרייבן, איז אַמאל געקומען אַ איד, וואס

מה

דו האסט אויף אַ עצה

דער גבאי האט געזעהן אז ער איז נישט ווי עס דארף צו זיין, האט ער אים אלץ אנוועק געשטופט און נישט געוואלט געבן קיין המלצה, איז דער איד געגאנגען גלייך צום צאנזער רב, און אים פארציילט, אז דער גבאי וויל אים נישט געבן קיין המלצה.

דער הייליגער צאנזער רב האט זיך זייער גערעגט אויפן גבאי, און ער רופט אים שנעל אריין, און ער פֿרעגט אים: פארנואס ווילסטו אים נישט געבן קיין המלצה? זאגט ער: אז ער האט עפעס וואס צו רעדן אליין צום רבי'ן. שיקט דער צאנזער רב ארויס דעם איד, און דער גבאי הייבט אן מסביר זיין פארן רבי'ן: עס איז א בזיון אז דער מענטש וועט ארום גיין מיט אייער המלצה, ווייל ער איז זייער א פראסטער מענטש וכו'. זאגט דער הייליגער צאנזער רב: אויב אזוי מוז איך אים נא געבן אן המלצה.

דער גבאי האט נאך פראבירט צו טענה'ן מיטן רבי'ן וועגן דעם, רופט זיך אן דער הייליגער צאנזער רב און זאגט אים: דו ווייסט וואס איז די חילוק צווישן מיר מיט דיר? ! איך געב טויזענט המלצות אזוי אז אפֿשר פון די

אלע טויזענט וועט זיין איינער אַ אַמט'ער אַרימאן, און
אויף וויל טאקע זוכה זיין אים צו העלפן, אָבער דו געבסט
נישט פאר טויזענט, מְמילא ביזטו נישט זוכה צו דעם
איינעם אַמט'ן אַרימאן אויף נישט.

פאר דעם גרויסן באוואוסטן גאון הרב חיים
קרײזווירט זצ"ל דער רב פון אנטווערפן, האט אַ דאקטער
באשטעטיגט אז ער האט יענע מעשה רחמנא לצלן, איז
ער געפארן צום סטייפלער גאון [רבי יעקב ישראל
קנייבסקי], זכר צדיק וקדוש לברכה, און זיך אויסגעוויינט
דאס הארץ, האט אים דער סטייפלער זכותו יגן עלינו
דעמאלטס געזאגט אַ מורא'דיגע זאך: מען זאגט יעדן
טאג צופרי [פיי די ברייתא נאך ברכת התורה]: אלו
דברים שאדם אוכל פירותיהם וכו', וביקור חולים,
והכנסת פלה, ולוית המת. האט ער געפרעגט: ווי קומט
אריין צווישן 'ביקור חולים' און 'לוית המת', די מצוה פון
'הכנסת פלה', עס וואלט געדארפט שטיין: הכנסת
אורחים און הכנסת פלה, און נאכדעם ביקור חולים
והלויית המת?! נאר אז אַ מענטש איז נזקר אין די מצוה

פון 'הכנסת פלה', דעמאלטס אפילו אויב עס איז נגזר געווארן אויף אים אז ער מוז אנוועק גיין פון די וועלט, טוט די מצוה באשיצן אויף אים, און דאס מאכט א צווישן שייד צווישן ביקור חולים און הלויית המת.

און אזוי האט ער טאקע געטוהן, ער האט עוסק געווען אסאך אין די מצוה פון הכנסת פלה [ער פלעגט אלץ געבן מתן בסתר], און ער האט געלעבט נאך צוויי און צוואנציג יאר, און דאס איז מען געוואר געווארן נאך זיין פטירה.

שלמה המלך זאגט (משלי כב, כב) אל תגזל דל, פי דל הוא - דו זאלסט נישט גזל'ן פון אן ארימאן, כאטשיג ער קען זיך נישט אקעגן שטעלן אקעגן דיר. פֿרעגט די וועלט: וואס קען מען דען צונעמען פון א ארימאן?! נאר אז מען זאגט: 'ער' איז בכלל נישט ארים! אים דארף מען נישט העלפן! אדער מען זאגט: דער באשעפער וועט אים שוין העלפן! מיט דעם גזל'ט מען דעם ארימאן. וועגן דעם דארף מען בעטן דעם אייבערשטן צו וויסן וואו און

דו האסט אויף אַ עצה

ווען צו געבן צדקה¹⁵, דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה, האט געמאכט דערויף אסאך תפלות (ליקוטי תפלות חלק א תפלה כה; עז; קנב; חלק ב, ד) וואו ער בעהט: רבוננו של עולם! אז איך געב שוין יא צדקה זאל איך וויסן וואו דאס צו געבן, אז עס זאל גיין נאר אויף גוטע פלעצער.

ח.

אזוי ווי עס קומט יעצט א לאנגן זומער, דארף מען די ערשטע זאך אסאך בעטן דעם אייבערשטן אויף 'שמירת עינים', מען זאל האבן אפגעהיטענע אויגן, און דער עיקר ווענדט זיך דאס אין דעם רצון פונעם מענטש¹⁶, אויב וויל ער זיין הייליג און האבן אפגעהיטענע אויגן, וועט ער דאס קענען באווייזן, ווייל אלעס ווענדט זיך פון וואס א

¹⁵ דערפאר אז עס איז מיר יעצט אונטער געקומען אזא גרויסע צדקה פון הכנסת כלה איז דאס א מורא'דיגער זכות צו האבן א חלק אין דעם.

¹⁶ אבער עס ווענדט זיך נישט אין די אלע פאטענטן וואס מען פרובירט צו טוהן: זיך ארומבינדן מיט א שאל, שווארץ מאכן די ברילן, אראפ נעמען די ברילן. נאר אין די רצון, אויב וויל ער נישט קוקען וועט ער נישט זעהן. פונקט אזוי ווי די אלע וואס זענען מקלומר'שט אקעגן בילדער, און ער באדעקט זיך האלב מיט די הענט, נאכדעם אינטערעסירט ער זיך פון דער זייט, צו דער בילד איז געלונגען, ווייל איינער וואס וויל באמת נישט קיין בילד מאכט זיך אינגאנצן צו די אויגן.

מט

דו האסט אויף אַ עצה

מענטש טראכט און וואו זיין קאפ איז, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא): וואו דער מח פון א מענטש איז, דארט איז דער גאנצער מענטש. און אז זיין מח טראכט פון באשעפער, דארף ער נישט מורא האבן פון גארנישט, בפרט ווען א מענטש גייט אויפן גאס אליין און ער רעדט צום באשעפער, איז אים דאס די גרעסטע שמירה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל האבן א געזונטן זומער, און זוכה זיין צו גיין אקעגן משיח צדקינו.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרית ברסלב

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין